Láska, ktorú sa oplatí prežívať stále znova.

NIEČO INÉ AKO NAVŽDY

justin a. reynolds

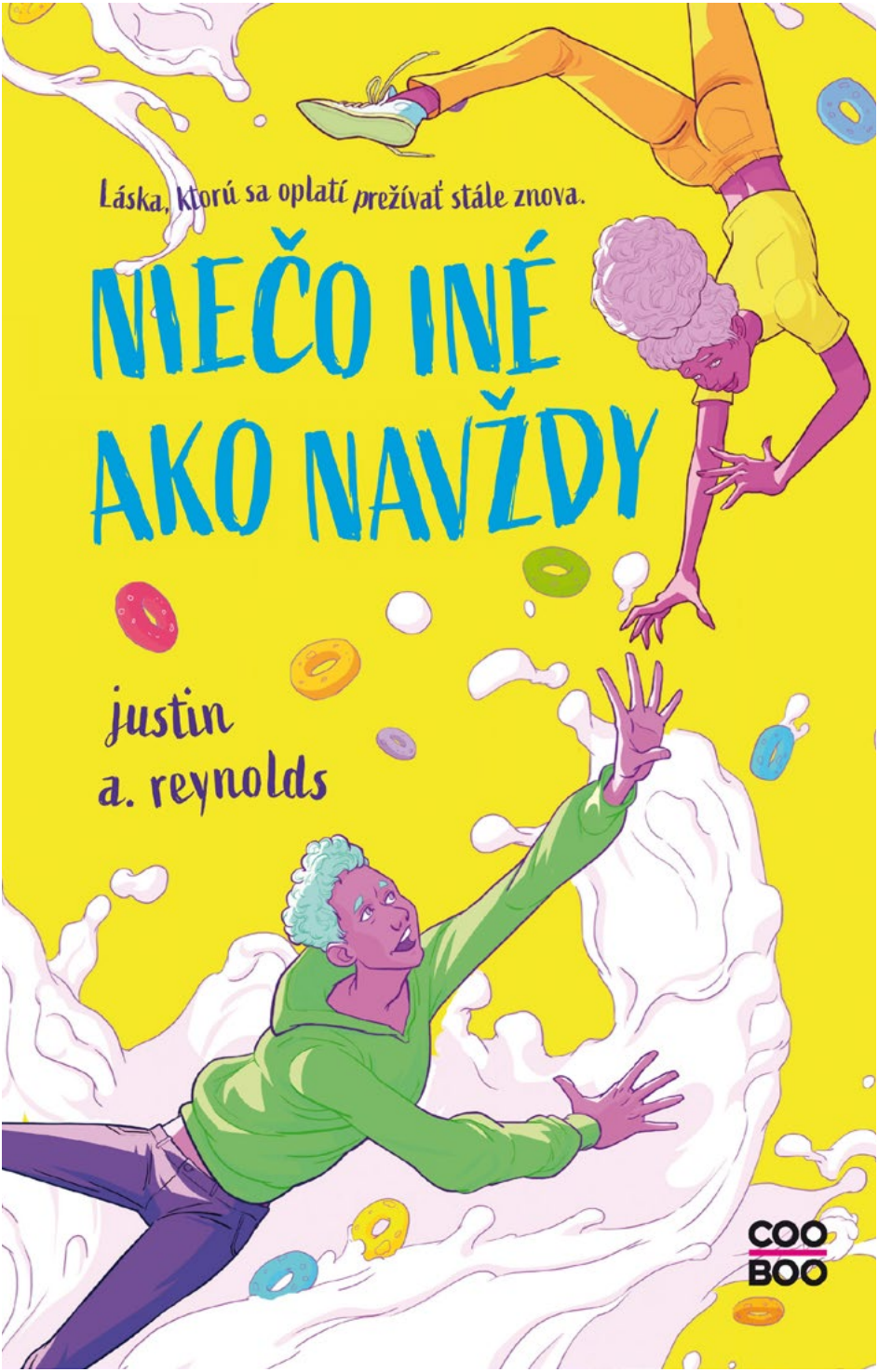

COO BOO

Niečo iné ako navždy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

COO
BOO

Justin A. Reynolds
Niečo iné ako navždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NIEČO INÉ AKO NAVŽDY

NIEČO INÉ AKO NAVŽDY

justin
a. reynolds

Z angličtiny preložila Kristína Balalová

COO
BOO

Venujem K. a B.
z lásky, ktorá mi vyviera priamo zo srdca,
a pre lásky, o ktoré sme prišli.

KDE ZAČAŤ?

Hovorí sa, že čas je neporaziteľný.
Tento príbeh je však o tom,
ako prehral na plnej čiare.

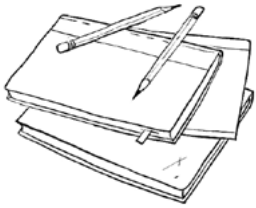

AKO NIKOHO NEZACHRÁNIŤ

Keď Kate umiera tretíkrát, tvár mám pritlačenú o kufor policajného auta. Pri nohách mi leží rozmliaždená škatuľka, ktorá jej mala zachrániť život.

Naučil som sa niekoľko vecí.

Napríklad: *nezdržuj sa obliekaním.*

Vonku je chladno, pokojne už aj na sveter. Ja mám oblečené tričko, krátke kockované pyžamové nohavice a obuté zodraté konversky, v ktorých zvyknem kosiť trávnik. Zvnútra sú vlhké a v pravej topánke mi do prsta pichá kúsok trávy, na ponožky nebol čas. Ponožky a oblečenie primerané počasiu sú luxus. Zaberajú čas a ja ho nemám na rozdávanie.

Dnes určite nie.

Ako ani v iné dni.

Pretože najdôležitejšou životnou lekciou je toto: *ani všetko cestovanie v čase na svete nezachráni ľudí, ktorých miluješ.*

45 MINÚT PREDTÝM

Už sú tu policajti.

Pred vchodom na pohotovosť postáva policajné auto. Nie je vylúčené, že si prišli po mňa, no teraz už nemôžem vycúvať. Záleží na každej stotine sekundy. Zo sedadla spolujazdca schmatnem balíček a vyskočím z auta. Roztrhnem škatuľku, obsah balíčka si napchám do topánky a pridám do kroku.

Mal som vyraziť oveľa skôr.

Milión vecí som tentoraz mohol urobiť inak.

Zatlačím do dverí a myslím len na to, že *musím dôjsť k výťahu a vyviezť sa na štvrté poschodie,* keď tu zrazu narazím tvárou do betónovej steny. Inými slovami, do stokilovej masy mäsa s obuškom.

Aha, to bude asi vodič toho auta.

Na mokrej podlahe sa takmer vykydnem, v poslednej chvíli ma policajt schmatne za tričko.

„Mám ho," zavrčí do vysielačky, ktorú má pripevnenú na pleci. „Ideme von," rozkáže, jednou rukou mi otvorí dvere a druhou stíska rukoväť pištole. „No tak, chlapče, poďme."

Hlavou mi víria rôzne odvážne a hrdinské scenáre. Mohol by som odstrčiť policajta a utiecť po schodoch alebo vkĺznuť do výťahu tesne predtým, ako sa zatvorí. Vtom už však ležím na kapote policajného auta s rozkročenými nohami a rukami spútanými za chrbtom.

Jedna časť môjho ja si pomyslí, dúfa, že presne takto to malo byť.

Vyriešilo sa to samo. Nemal som sa k nej dostať a prežije práve preto, že za ňou neprídem.

Policajti recitujú moje trestné činy a po vlámaní prestanem počúvať. Načo sa vôbec namáhať s nejakým vysvetlením. Čo im asi poviem, že som z budúcnosti?

„… ste si vedomý svojich práv," je to skôr oznam ako otázka.

Prikývnem, hliníkový kufor policajného auta ma chladí a lepí sa mi na líce.

„Máte niečo pri sebe? Zbraň, omamné látky alebo podobne?" opýta sa obrovský policajt.

„Nie," zaklamem. Nemôžem sa priznať, teraz určite nie. Drsnými rukami ma ohmatá od hlavy po päty. Napokon z vrecka vyloví štrngajúce kľúče a potom peňaženku.

„Nič zaujímavé," obráti sa k partnerke.

„Radšej nech sa ešte vyzuje," navrhne.

Podlomia sa mi kolená.

„No tak," prosíkam, „nechajte ma ísť dnu. Zomiera mi priateľka. Spýtajte sa doktorov alebo sestričiek. Pekne vás prosím, dajte mi *päť* minút. Srdce, prosím vás, majte srdce! Dovoľte mi vidieť ju aspoň na päť minút a potom ma môžete odvliecť do väzenia, zamknúť ma a kľúč zahodiť, je mi to jedno. Prosím vás len o jedno. Myslite na svoje deti. Máte deti? Keby ležali na smrteľnej posteli, nechali by ste ich samy? Prosím. *Prosím*."

Skúsim sa hodiť na kolená, no s putami na rukách je to takmer fyzicky nemožné. Policajt, ktorý mi ich nasadil, vrhne pohľad na kolegyňu so špinavoblonďavými vlasmi a s očami podliatymi krvou. Žena si povzdychne, strojene ako každá čerstvá mamička. Nakoniec však prikývne a putá povolia.

Nemôžem tomu uveriť.

„Hlavne neurob žiadnu sprostosť, chlapče," zašomre policajt a zjavne mu je *jasné*, že nejakú debilinu vyvediem.

„Päť minút," zavelí blondína. „Ani o sekundu viac."

Pochodujeme po klzkom linoleu, vstúpime do výťahu s typickým zápachom *polejme to tu bielidlom, aby nebolo cítiť moč,* a vyvezieme sa na štvrté poschodie. Celý čas kráčam uprostred, aby mi mohli dať po hube hneď, keď sa pokúsim niečo vyviesť. Nemám však v úmysle utiecť im. Znovu si skontrolujem hodinky. Stále zostáva zrnko nádeje.

Až na to, že výťahovým dverám trvá celých dvadsať sekúnd, kým sa konečne zdráhavo otvoria. Potom sme nútení urobiť poriadnu obchádzku, lebo údržbár umýva podlahu a svoju úlohu, zdá sa, berie smrteľne vážne, pretože začne nervózne skákať a vykrikovať. Policajti čosi zamrmlú na ospravedlnenie, no chlapík len rozzúrene ukáže prstom na inú chodbu, ktorej by sa tiež hodil názov *najdlhšia možná obchádzka na svete*.

Pokúsim sa naznačiť, že na obchádzky, lenivé výťahy a tabuľky *POZOR! KLZKÝ POVRCH* momentálne nemáme čas, ale nikto ma nepočúva. Na miesto sa dostaneme doslova o päť minút dvanásť.

Kate umiera.

„Aha, kto prišiel," ozve sa, keď otvorí oči. Stolička, na ktorej zvyčajne sedáva jej mama, je teraz prázdna. Na zemi pri nej leží spadnutá deka a na parapete stojí jednorazový penový pohár s odtlačkom rúžu.

„Ahoj," pozdravím ju. Na zlomok sekundy ma zarazí, aká je v tej posteli drobná. Ticho nemocničnej izby narúša iba syčanie kyslíka v dýchacej maske na Katinom nose a monotónne kvapkanie infúzie, ktorá jej prúdi do ruky.

„Koľko je hodín?" spýta sa a prižmúri oči. Ešte aj o tretej ráno, pripútaná k nemocničnému lôžku, vyzerá nádherne.

„Veľa času nám nezostáva."

Zmätene skriví tvár. „Čo tým myslíš?" Nadvihne sa, pozrie sa za môj chrbát a zvraští obočie. „Ako vidím, tentoraz si so sebou priniesol aj políciu. Zaujímavá stratégia. Jack King, ty teda vieš, ako prísť vo veľkom štýle."

Obzriem sa. „Prepáč, ich si nevšímaj."

„Si švihnutý. Vieš o tom?"

„Popravde, celkom chápem, prečo si to myslíš," usmejem sa.

„*Päť minút*," rázne mi pripomenie policajtka.

Kate pokrúti hlavou. „Jack, prečo si tu? Nechápem, o čo ti ide. Máš nejakú morbídnu slabosť na nemocnice? Alebo ťa vzrušujú choré baby?"

„Prišiel som ti povedať…" zlomí sa mi hlas, lebo jej vlastne *nemám* čo povedať.

„Čo, Jack?"

„Myslím, že už viem, čo mám urobiť. Asi som na to prišiel. Konečne."

„Okeeej," pomaly nadvihne obočie. Je už úplne dopletená. Samozrejme, veď moje slová vôbec nedávajú zmysel.

„Budeš v poriadku, Kate. Všetko dobre dopadne."

Odvráti tvár. „Každý mi to hovorí, no sú to iba prázdne reči. Prestaň mi klamať, Jack. Ako všetci…" Zmĺkne, keď uvidí, čo držím v ruke.

Dvadsať sekúnd som sa opatrne zakrádal do svojej topánky, až sa mi to nakoniec podarilo vytiahnuť.

„Jack," zvýši hlas. „Jack, čo to, dopekla…"

Skôr než dokončí vetu, stiahnem z Kate prikrývku a strčím jej do stehna striekačku. Prudko sa strhne, akoby som do nej vpustil silný elektrický prúd.

Policajti ma zrazia k zemi, nemocničnou izbou prehrmí spŕška nadávok a v ušiach sa mi ozýva: „*Čo do…!* Preboha, chlapče, čo si to urobil? Čo to má, dopekla, znamenať?"

„Pomoc!" zvrieskne policajtka a vybehne na chodbu. „Súrne potrebujeme lekára!"

Policajt mi pritláča tvár k linoleu tak surovo, až sa čudujem, že mi ešte nevytiekli oči z jamôk. Do izby sa nahrnie množstvo nôh. Všetci kričia ako besní, trasú mnou a snažia sa zo mňa dostať, čo za látku

som jej vpichol. Popravde, aj keby som chcel, neviem, ako by som im to vysvetlil. Ešte k tomu im to ani nechcem prezradiť, pretože je to jediné, čo pre ňu môžem urobiť. Žiaden iný spôsob neexistuje.

Lekári sa pokúšajú zachrániť Kate a mňa zatiaľ policajti vlečú po mokrej podlahe cez vestibul von do noci.

Stačí nepatrný pohyb či prudký nádych a zastrelia ma, v lepšom prípade dostanem po papuli. Na tom však nezáleží – keď ma ťahali z Katinej izby, stihol som sa pozrieť na hodiny. Ak sa zopakuje predošlý scenár, Kate zostane nažive alebo sa čoskoro všetko začne odznova.

Policajt asi rád mláti, lebo mi zase pritlačí tvár o auto a tentoraz má očividne v úmysle prehliadnuť ma ešte dôkladnejšie.

„Ak to dievča zomrie, nechci vedieť, čo ti…“

Príde to však skôr, než stihne dokončiť vetu. Zavriem oči a vzduch okolo mňa začne rednúť. Strácam pojem o gravitácii ako parašutista v momente, keď otvorí padák. Chvejem sa ešte nepríjemnejšie ako obvykle, strácam pôdu pod nohami a celé moje telo sa zmieta v dlhotrvajúcom intenzívnom otrase.

„Chlapče, si v poriadku?“ Zvrieskne na kolegyňu, aby utekala do nemocnice po pomoc. Policajtka vyštartuje najrýchlejšie, ako vie, no ani to nestačí. Nestihne to. Ak by som bol schopný rozprávať, ubezpečil by som ich, že sa nemusia trápiť. Neumieram, iba robím všetko preto, aby som ju zachránil. Asi by tomu nerozumeli, ani ja som najskôr nevedel, o čo ide. Keď sa to stalo prvýkrát, myslel som si, že je so mnou amen. Teraz už chápem.

Moje telo sa pripravuje na štart, skoro ako špičkový raketoplán, ibaže cestujem v čase a nielen do vesmíru.

„Chlapče, no tak, povedz niečo! Asi má záchvat. Chlapče! Chlapče!“

Životná lekcia číslo dva je:

Cestovanie v čase bolí.

ZAČIATOK

začiatku

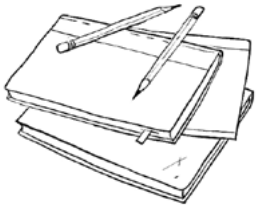

KEĎ VIEŠ, AKÉ JE TO NIČ NEVEDIEŤ

Hovorí sa, že každý raz nájde svoju spriaznenú dušu.

Je to jedna z tých vecí, ktorými sa ťa mama snaží utešiť, keď sa ti rozpadne vzťah, alebo ktoré zamrmle tvoj inak nezhovorčivý otec predtým, než ťa potľapká medzi lopatkami a zhodnotí, že ste sa veľmi dobre porozprávali. Väčšinou to však platí. Keď si predstavíte, koľko rôznych ľudí sa po svete pohybuje, určite sa k vám aspoň jeden z nich dokonale hodí. No nie? Musí existovať človek, vďaka ktorému sme schopní vyhlásiť bláznovstvá ako: „Navždy ťa budem milovať" alebo „Neviem sa dočkať, ako spoznám tvojich rodičov" či „Jasné, že si na krk vytetujem tvoje meno". Najsmutnejšie na tom je, že väčšinu svojich dní tu na zemi strávime naháňaním nesprávnych ľudí a so skutočnou spriaznenou dušou strávime prinajlepšom tretinu života. Pokiaľ ju vôbec nájdeme.

Pozrime sa napríklad na mňa.

Všetko mi ujde len o chlp – dievča mojich snov, príhovor na maturitnom večierku, účasť v športových tímoch. (Vyskúšal som všetky druhy športov. V istom zúfalom bode svojho pôsobenia na strednej škole som sa prihlásil za maskota. Vysvitlo, že „chlpatý" Larry Koviak robí omnoho lepšie saltá.) Nevynechal som ani mimoškolské aktivity. Skončil som tesne pod čiarou, čo je trochu zvláštne, keďže som si vždy myslel, že do mimoškolských aktivít sa môže zapojiť ktokoľvek (pokojne to môžete pridať do zoznamu stovky vecí, v ktorých sa Jack fatálne mýlil). Skrátka, vždy sa mi akýmsi nedopatrením

podarí premárniť príležitosť. Po osemnástich rokoch skúseností som napokon získal vedúcu pozíciu v spoločnosti Takmer, s. r. o.

Ak mi ešte stále neveríte, prevediem vás našou povalou. Prakticky ide o svätyňu chabých pokusov alebo, ako jej hovorievam ja, „Jackovo veľkolepé múzeum všetkého, čo skoro bolo, ibaže nikdy nebolo". V jednom rohu leží čisto nový skejtbord, raz v lete som sa totiž takmer stal poloprofesionálnym skejterom. Na inom mieste stojí šijací stroj, každému som hovoril, že je mamin, no v skutočnosti patrí mne, keďže ma v istom období bavilo sledovať jednu módnu reality šou. Ďalej tam nájdete súpravu na diskový golf, sklenené dúhové guľôčky, debničku plnú nedokončených elektrických obvodov, škatuľu so všetkými možnými hrami na Nintendo, môj prvý pokus o stroj času, ktorý vyzerá ako rakva (ani sa nepýtajte), a nedotknuté nindža vrhacie hviezdice (fakt, radšej sa nepýtajte).

Takmer, takmer, takmer, takmer, tak…

Chápete.

Zvyknem vtipkovať, že moji rodičia mi prorocky dali meno *Jack* Ellison *King*.

Všetkým *slúžim* a nikomu *nekraľujem*.

Aj keď mama mi vždy pripomína, že ma pomenovali po Jackiem Robinsonovi, ktorý sa aj napriek svojej farbe pleti prebojoval do vrcholového športu, a po Ralphovi Ellisonovi, spisovateľovi a vedcovi, ktorý sa preslávil knihou *Neviditeľný*.

Som jedináčik. Rodičia ma mali pomerne neskoro, celé roky sa im nedarilo splodiť potomka, a keď už strácali všetky nádeje, prikvitol som ja. Mama mi chcela dať meno Miracle, lebo po tých dlhých rokoch vnímala tehotenstvo ako zázrak, no otec (ktorý sa zvyčajne k ničomu nevyjadruje, ale vtedy urobil výnimku) zasiahol: *Zlatko, naozaj chceš, aby náš Miracle každý deň dostal po papuli?*

Preto ma nakoniec pomenovali Jackie Ellison.

Nazval by som to ukážkovým príkladom najlepšieho a zároveň najhoršieho zhostenia sa rodičovskej úlohy.

Na jednej strane je skvelé volať sa po takých výnimočných osobnostiach. Je to obrovská česť a výsada.

Na druhej strane, naši si asi neuvedomili, aké neuveriteľne ťažké bremeno zodpovednosti položili na moje chabé plecia.

Asi toľko k tomu.

Vráťme sa k veci.

Volám sa Jack King. Na večierku plnom ľudí ma nájdete ako chalana so strniskom v starej flanelovej košeli, ktorý sedí v obývačke kdesi naspodku schodiska, stíska v ruke prázdny pohár, kútikom oka sleduje basketbal v televízore, ale väčšinu času zíza do kuchyne na…

Stále to isté dievča.

Jillian.

Keď sme sa s Jillian prihlásili na deň otvorených dverí ako uchádzači o štúdium na vysokej, čakal som, že budeme často sami. Dúfal som, že vďaka víkendu strávenému vo dvojici si konečne uvedomí, aký som (v podstate) očarujúci, (aspoň čiastočne) super a (pomerne) zaujímavý a že som omnoho viac, ako len kamoš Jack – ak viete, čo tým myslím.

No namiesto toho tu už pol hodiny sedím úplne sám, teda, aby som bol presný, nie tak úplne sám. Každú chvíľu o mňa niekto zakopne, keď schádza alebo vychádza po schodoch. Prisahám však, že nie som vždy taký rozpačitý a nespoločenský.

Hneď vám poviem, čo je vo veci.

STRUČNÉ DEJINY HLBOKEJ NÁKLONNOSTI

S Jillian sme najlepší kamaráti. Stretli sme sa v prvom ročníku na strednej. Znie to ako otrasné klišé, no stalo sa to tak, že sme obaja kráčali po chodbe, narazili do seba a obsah ruksakov sa nám rozsypal po celej dlážke. Pomohol som jej pozbierať knihy a podarilo sa nám vyhnúť narazeniu hláv, ktoré v takýchto situáciách spravidla nasleduje, akurát že som jej pristúpil popruh na batohu, a tak letela k zemi a pristála na zadku. Keby bola trápnosť zbraň, vedeli by sme ju dokonale ovládať. Niekoľko deciek sa pri nás zastavilo a škodoradostne sa uškŕňalo, zatiaľ čo ja som Jillian zasypal ospravedlneniami.

Ona však iba vyskočila na nohy, publikum odohnala so slovami „Čo tak zízate, nemáte čo robiť?" a predstavila sa mi.

„Jack a Jill, ako z tej anglickej riekanky," vyhlásil som.

„No vidíš," usmiala sa. „Sme si súdení."

„Prepáč, že som ťa v tom nechal samu a nespadol som tiež," bol som tak bez seba, že až po niekoľkých hodinách mi došlo, že v tej riekanke najskôr padol Jack a až potom Jill, a nie naopak.

Jillian môj omyl očividne netrápil. „Skúsime to nabudúce," povedala a s ešte žiarivejším úsmevom dodala: „myslím to s tým padaním."

Už vtedy som vedel, že by sme tvorili úžasný pár. Keďže sa však celý život neochvejne držím svojho hesla *takmer*, nikdy k tomu nedošlo. Inak povedané, do troch týždňov mala Jillian frajera.

Možno si myslíte: no a čo, že má frajera. Povedz jej, čo k nej cítiš, a nech sa rozhodne sama. Akurát že celá tá vec s frajerom sa mi javila ako jej nepreniknuteľná obrana – niečo ako snajperi na streche, lasery s detektorom pohybu, vycvičené dinosaury a hlboká priekopa plná bublajúcej rozžeravenej lávy. Bola to jednoducho neprekonateľná bariéra.

Pretože – a teraz to príde – Jillianin frajer, Francisco „Franny" Hogan, je môj *druhý* najlepší kamarát.

Ja som vám to vravel.

Tak rád by som povedal, že je to jeden z tých príbehov o nahovno frajerovi (Frannym), ktorý si neváži to, čo má, k svojej frajerke (Jillian) sa správa ako kretén a vôbec si ju nezaslúži. Alebo že mi vrazil nôž do chrbta a začal si s láskou môjho života. Franny však ani len netušil, že sa mi páči.

Skutočnosť je taká, že Franny je skvelý chalan. Dopekla, fakt úžasný. Keby sme s Jillian chodili a hrali hru, v ktorej tomu druhému vyberáme niekoho iného pre prípad predčasného úmrtia, bez váhania by som jej vybral Frannyho. Miloval by ju a dobre sa o ňu postaral. (Toto je naozaj otrasná hra, radšej ju už nehrajme.)

Vráťme sa späť do reality – Franny a Jillian naozaj tvoria pár, dokonca super pár. Prajem im to, nikdy by som si nedovolil urobiť niečo, čo by ich vzťah mohlo ohroziť. Stojím za nimi nech sa deje, čo sa deje. Stalo sa zo mňa dokonalé piate koleso na voze, nedocenený jedenásty prst na nohe, nadbytočná tretia bradavka.

Dnes sa to však zmení.

Pravdepodobne.

Možno.

Alebo aj nie.

Určite nie.

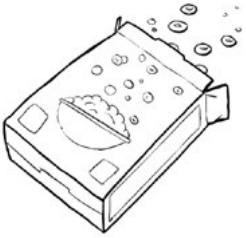

SCHODY VEDÚ HORE AJ DOLU

„Prepáč, kámo, ale trochu si to tu zabarikádoval," začujem spoza chrbta dievčenský hlas.

„Prosím?" otočím sa a zbadám dievča so žiarivými očami a kučeravými vlasmi po plecia. Má na sebe pletené šaty – alebo obyčajný dlhý sveter prepásaný tenkým opaskom. Pamätám si ju zo študentského centra, robila nám sprievodkyňu.

„Zavadziaš, nedá sa okolo teba prechádzať. Si veľmi efektívna ľudská bariéra."

„Prepáč," zamrmlem.

Posuniem sa a ona zatlieska. „Motorizovaná bariéra. Paráda."

„Prekvapenie," odvetím sarkasticky.

Čakám, kým prejde popri mne, no ani sa nehne. „Ak sa ti tak veľmi páči, mal by si jej to povedať."

„Ha?"

„Počula som, že keď sa s niekým *porozprávaš*, upozorníš ho tým na svoju existenciu. Lepšie, ako by mal iba zízať ako nepríčetný sériový vrah."

„A lepšie ako príčetný sériový vrah," zahlásim ponad plece.

Luskne prstami. „Presne tak."

Zamračím sa. „Neviem, o čom hovoríš." Samozrejme, že veľmi dobre viem, o čom hovorí. Štve ma však, ako veľmi to na mne vidno.

„Celý čas si sa jej držal ako kliešť."

„Fakt?"

„Si oficiálne *friendzoned*."

„Ježiši, ďakujem!"

Uškrnie sa. „Vravím ti, ťahaj do kuchyne a povedz jej to."

„Načo? Veď sa s ňou môžem porozprávať hocikedy. Sme najlepší kamaráti."

„Uf, ste naj kamoši a ona netuší, že si do nej zamilovaný?"

Prečo musí rozprávať tak neskutočne nahlas?! Viem, že sme na párty, ale s tou intenzitou hlasu by pokojne mohla viesť evakuáciu. Takmer ju zahriaknem, aby bola ticho, no každý má nárok na vlastný prejav a právo na šťastie.

„*Nie som do nej zamilovaný. Okej?*" zašepkám.

Nakloní sa ku mne. „Čo vravíš?"

„*Nie som do nej zamilovaný,*" zopakujem.

„Prepáč, nepočujem ťa. Prečo šepkáš?"

„Povedal som, že do nej nie som zamilovaný. Mám ju rád a tam sa to končí," ozvem sa normálnym hlasom.

„A to je presne tvoj problém. Si *príliš* milý. Čo, čakáš na správnu príležitosť, kedy sa jej priznať? Už dobré…" Pozrie na mňa, aby som ju doplnil.

„Tri roky."

Plesne sa dlaňou po čele. „Fíha. Už *tri roky* po nej ideš a ona o tom nemá ani potuchy?"

„Radšej na to idem pomaly."

„To vidím. Takýmto tempom ťa budú musieť zamraziť na dvesto rokov a potom rozmraziť, aby si jej to konečne oznámil. Vieš, hneď po tom, ako budeš predstierať, že zívaš, naťahuješ sa a chytíš ju okolo pliec. Veľmi chytrý ťah, no – *pozor, spoiler* – nezaberie to."

„Ha-ha-ha. Ďakujem ti za peknú motivačnú reč, ale teraz by som už rád…"

V tej chvíli si dievča, namiesto toho, aby pokračovalo dolu schodmi, prisadne ku mne. Spojíme sily a oficiálne zablokujeme prechod na poschodie. Nikto sa s nami nebude zahrávať.

„Volám sa Kate," nastrčí ku mne ruku. Nastane trápny moment, pretože sme na sebe natlačení a neviem sa vykrútiť tak, aby som jej podal svoju.

„Ja som Jack," vyhŕknem a nasleduje najnemožnejšie podanie rúk v histórii ľudstva. „Jack King."

„Vždy sa ľuďom predstavuješ celým menom?"

„Nie, iba šarmantným sprievodkyniam," uškrniem sa.

„Ha-ha," opätuje mi sarkastický úsmev. „V každom prípade ťa rada spoznávam, Jack King."

„Aj ja teba…"

„Kate."

„Kate *aká*?"

„To ti zatiaľ musí stačiť."

„Au, to bolelo."

„Musím si predsa zachovať istú tajomnosť."

„Čo ja viem… Tajomnosť je mätúca. Ja radšej hneď vyložím všetky karty na stôl."

„Ahá, jasné, Jack King! Dolník a kráľ!"

„Hľadám svoju krááálovnúúú," zatiahnem a hneď to trpko oľutujem.

Kate vybuchne do smiechu.

Cítim, ako mi horia líca od hanby. „Prisahám, že som to nikdy predtým nepovedal."

Pokrúti hlavou. „Vyletelo ti to akosi prirýchlo…"

„Naozaj nie."

„Neviem, či ti verím, Jack."

„Super. Rozprávame sa pätnásť minút a už sa do nášho vzťahu vkradla nedôvera. Väčšinou sa mi to stáva až pri druhom stretnutí, ale čo s tým narobím."

Zachichoce sa. „Počuj, Jack King. Nesnažím sa dotknúť tvojho ega. Len si myslím, že sa ti zíde ženský pohľad na vec."

„Vieš mi odporučiť niekoho, na koho sa smiem obrátiť?"

„Hej!“ udrie ma päsťou do pleca. Uštedrila mi celkom silnú ranu, ale tvárim sa akoby nič.

„Dobre teda, odborníčka na lásku. Čo navrhujete?“

Kate sa znovu zasmeje. „Úprimne? Fakt netuším. Na klinike lásky zatiaľ iba praxujem.“

„Ešte som ti nepovedal to najlepšie,“ pokračujem. Už sa smejem aj ja – sčasti preto, že som si to uznal až pred úplne cudzím človekom (teda že medzi mnou a Jillian je to komplikované), a sčasti preto, že smiechom zakrývam vnútorný plač. „Som samé ucho,“ pozrie sa na mňa a zatlieska.

„Chodí s naším spoločným najlepším kamarátom.“

„Nieee,“ Kate opäť vybuchne do smiechu a predstiera zdesenie. „Ty si jeden kolosálny hajzel!“

„Tomu ver! Najkolosálnejší hajzel na svete!“

„No počkať, nemusíme to zas preháňať. Podľa mňa si taký priemerný kolosálny hajzel.“

„To je moja neoficiálna osobná značka.“

„Ako to myslíš?“

Keď som si už začal vylievať srdce, tak to dotiahnem do konca. „Najpriemernejší z priemerných.“

Kate otvorí ústa, no nevydá ani hláska. Za tento malý zázrak som nesmierne vďačný.

Chalan vo svetri s rozťahaným véčkovým výstrihom zavíja nejaký popový hit a na klavíri ho sprevádza baba s tetovaním *Hello Kitty* na krku. Kate sa nepatrne hýbu pery a potichu si pospevuje. Zavibruje mi mobil.

Prišla mi správa od Frannyho.

FRANNY: Dúfam, že si to užívaš, kámo! Viem, že ti to nemusím pripomínať, ale daj mi, prosím, pozor na Jillian. Nieže ju bude obchytkávať nejaký ožratý bastard!!!

JA: Môžeš sa na mňa spoľahnúť.

Mobil si vložím do vrecka.

Kate prestane spievať, a tak rozmýšľam, čo povedať, aby nenastalo trápne ticho. „Zdá sa mi to alebo tie schody strašne smrdia? Akoby sa na ne vygrcalo a vyšťalo aspoň dvadsať ľudí."

Prikývne. „Takže tým, že tu sedíme, sa stávame neoddeliteľnou súčasťou ich neslávnych dejín."

Pobavene sa zasmejem. „Páči sa mi, ako premýšľaš."

Šibalsky sa na mňa usmeje.

Možno práve jej úsmev mi dodáva odvahu.

Alebo mi tie blikajúce svetlá začínajú liezť na mozog.

Alebo ma iba opantal zvuk gitary, ktorý sa odrazu ozval z reprákov. Zbožňujem akustiku.

Prvý raz za posledné tri roky si viem predstaviť, že by som s Jillian nikdy nebol. Stačilo pár minút na týchto ošarpaných schodoch a vidím svoju budúcnosť omnoho ružovejšie. Viem si predstaviť minimálne dva alternatívne konce tohto príbehu.

Najskôr je to však tým, že momentálne je všetko naokolo iba neidentifikovateľná šmuha a zaostrené je len na Kate. Vyzerá ako portrét v životnej veľkosti.

Prehltnem naprázdno, čo je pre mňa celkom nový pocit. „Môžem sa ťa niečo opýtať, Kate?"

Usmeje sa a strojene odvetí: „Áno, Jack, môžeš sa ma niečo opýtať."

„Vopred ťa varujem, že to nebude jednoduchá otázka."

„Ďakujem za upozornenie."

Odkašlem si, čo robím vždy, keď som nesvoj a/alebo keď sa chystám povedať niečo hlúpe. „Čo by si odporučila chalanovi, ktorý chce prejsť z rozhovoru o dievčati, do ktorého je beznádejne zamilovaný, k dievčaťu, ktoré je tiež veľmi atraktívne, a pokúsiť sa ho zbaliť, aj keď sú jeho šance mizivé?"

„Fúha, tak to je *naozaj* ťažká otázka."

„Ja som ti to vravel."

„Povedala by som, že je to manéver odsúdený na neúspech," poznamená.

„Aj som si to myslel."

„No ak ti mám niečo poradiť…" potmehúdsky sa usmeje, akoby mi akurát šla prezradiť čosi prísne tajné.

Nakloním sa k nej. „Počúvam."

„Začni tým, že jej zájdeš po drink, a keď sa vrátiš, pravdepodobne ti povie, že nehľadá nič vážne, lebo má problém sa zaviazať a nehodlá ho v dohľadnej dobe riešiť, ale tiež preto, že práve zutekala z príšerného vzťahu a v podstate nenávidí celé ľudstvo."

„Jasné. Zapamätaj si, kde si prestala. O chvíľu som späť, len zbehnem po ten drink. Dobre?"

Nežne sa usmeje. „Dobre."

„Nikam nechoď a postráž mi schody."

„Odseknem hlavu každému, kto sa na ne odváži vkročiť, *sir*," nebezpečne prižmúri oči.

„Čo to bol za prízvuk?"

Stuhne, dlaňami si zahanbene zakryje tvár a vyprskne do smiechu. „Akože škótsky."

„Aha, zaujímavé," láskavo sa usmejem. „Mala by si na ňom zapracovať. Alebo to už radšej nikdy neskúšaj."

„Naozaj to bolo až také zlé?"

Posmešne pokrčím plecami. „Otrasné."

Kate chápavo prikývne. „Vždy ma poteší, keď môžem niečo posrať."

„V tom prípade nemáš za čo. Rád som ti poslúžil."

„Ďakujem."

„Takže…"

„Takže?" zopakuje s úsmevom. „Čo keby si šiel po tie drinky a v našom fňukaní budeme pokračovať na zadnej verande?"

Na sekundu jej pozriem do očí a potom vyhlásim: „Odteraz by si mala za mňa robiť všetky rozhodnutia."

Kate ku mne natiahne ruku a tentoraz to dopadne omnoho lepšie. „Platí, Jack."

Stisnem jej ruku a prejdem do kuchyne. Pult je plný fliaš alkoholu. Zrazu ma ktosi poklepká po pleci. „Ahoj."

Obrátim sa a zbadám Jillian.

„Zabávaš sa?"

Pokrčím plecami. „A ty?"

„Tak priemerne. Vlastne by som už aj šla."

„Hej?"

„Dala by som si hamburger."

„Aha," vyjde zo mňa. „Jasné, môžeme ísť… Chcel som iba…"

Kývne hlavou na fľašu vína, ktorú držím v ruke. „Kam to berieš?"

„Ehm… nikam."

„Nikam?"

„Akože nie nikam, to sa nedá. Chystal som sa na verandu. Ehm… na zadnú verandu."

„Nemal by si piť sám, Jack," povie s falošným súcitom.

„To som ani neplánoval," bránim sa a znovu si nervózne odkašlem. „Asi mám novú kamošku."

Na jej tvári sa objaví čosi zvláštne, no zmizne to skôr, než sa nad tým stihnem zamyslieť. „Ahá," usmeje sa trochu chladnejšie. „Jack má novú *kamošku*."

„Nemusíš z toho robiť veľkú vedu."

„Ale veď sa teším s tebou, Džej," presviedča ma.

„Díky, Džej," odvetím. Často sa tak voláme. „Ale pokojne môžeme ísť na hamburger alebo hocikam inam… Len mi daj sekundu… ehm…"

„Nie," pokrúti hlavou a hneď sa začne vzďaľovať. „Nechcem ťa obmedzovať. Aj tak asi už radšej pôjdem na intrák. Musím ešte zavolať Frannymu."

„Aha, hej, v pohode, jasné."

„Jasné." Znovu prikývne a povzbudivo sa usmeje. „Zabav sa."

„Aj ty. Pozdrav Frannyho," vyjde zo mňa, lebo neviem, čo iné povedať. Nikdy predtým sme sa nerozprávali takto rozpačito.

Päť minút nato s Kate sedíme na schodoch polorozpadnutej verandy, popíjame odporné červené víno a preberáme všetko možné. Už máme interný vtip – *o schodoch*. Z týchto sa po zvyšok noci ani nehneme. Sedíme na nich aj vtedy, keď sa skončí párty, svietia už len bezpečnostné svetlá a prizeráme sa, ako mesiac postupne zahaľuje prebúdzajúca sa obloha.

„Asi sme jediní, kto ešte nespí," povie zrazu Kate.

„Dopekla, koľko je hodín?" vyhŕknem, no netrápi ma to.

„Nie je to jedno?" mykne plecami a pomaly si zívne.

Nikto a nič nás nerozhodí.

„Porozprávaj mi o svojej rodine," vyzvem ju.

„Čo ťa zaujíma?"

„Čokoľvek," zvolám. „Všetko."

Na chvíľu stíchne, prekríži si nohy a potom ich vráti naspäť. Podá mi víno a ja si odpijem. Stále mi príde otrasné, no o niečo menej než predtým.

„Moji rodičia sú momentálne profesionálni hádači, a to všetko kvôli mne."

„Uf."

„Je zvláštne, že ľudí, ktorí boli kedysi do seba zbláznení a nevedeli sa nabažiť jeden druhého, odrazu každé ráno už z postele počuješ hádať sa."

„Vravíš, že kvôli tebe?"

„Hej."

„Ako to?"

Pokrčí plecami. „Nevedia sa dohodnúť na mojej výchove."

„Mrzí ma to, Kate. To naserie."

„Prečo ťa to mrzí?" spýta sa. Zahryzne si do pery, načiahne sa za fľašou vína a priloží si ju k perám, ale nenapije sa. Zloží si ju medzi kolená. „Mňa by to malo mrzieť."

Neviem, či sa mám ďalej pýtať.

„Ktovie, možno sa cez to nejako dostanú, lebo začínať odznova je dosť strašidelné a hlavne komplikované. Neverím, že by sa v ich veku na niečo také odhodlali. Doriti, v akomkoľvek veku je to naprd." Odpije si z fľaše, podá mi ju a dotknú sa nám prsty. Bože, akoby do mňa udrelo tisíc bleskov.

„Veru," potvrdím. Stále sa neviem spamätať z jej dotyku.

„A čo ty? Aká je tvoja rodina?"

„Začnem asi tým, že som jedináčik."

Prikývne. „To veľa vysvetľuje."

„Ale no tak!"

„Ja iba vravím!"

„Nechaj ma hádať… Ty si prostredné dieťa."

Otočí sa a pozrie mi do očí. Musím podotknúť, že sedíme veľmi blízko seba a takmer sa nám dotýkajú tváre. „Prečo myslíš?"

Pokrčím plecami.

„No dobre, to je jedno. Trafil si sa, Jack. Mám staršiu sestru, volá sa Kira a je stylistka. Netuším, ako to robí, no má asi milión sledovateľov na youtube. Ľudia ju vyslovene *prosia* o ďalšie videá. Je to divné, ale som rada, že robí to, čo ju baví."

„Mohla by niečo urobiť aj s mojím štýlom," zavtipkujem a pohladím si košeľu. „Potreboval by som poradiť."

„Čo ja viem," nadvihne obočie a ukazovákom mi poklepe golier. „Podľa mňa vyzeráš v pohode."

„Ďakujem." *V pohode* ma nikdy v živote nepotešilo viac. „A tvoja mladšia sestra alebo…"

„Brat. Terorista."

„Fúha."

„Nie, akože on je v pohode. Len je hyper."

„Aj ja sa niekedy ťažko sústredím."

„Nie hyperaktívny, ale hypervigilantný. Znamená to, že do všetkého strká nos a jeho najčastejším objektom som práve ja."

Zasmejem sa. „Niekedy by som si prial mať väčšiu rodinu. Neprekážalo by mi, že sú otravní, aspoň by som nebol sám. Mám šťastie, že moji rodičia sú skvelí, a dokonca sa stále ľúbia tak šialene, až mi to niekedy pripadá choré. Chcú, aby som bol šťastný, no očakávajú odo mňa samé veľké a úžasné veci, a občas sa bojím, že ich sklamem. Vliali do mňa toľko lásky a energie a urobili všetko preto, aby zo mňa nevyrástol debil. Niekedy sa mi zdá, že im to celé kazím. Ani neviem, prečo ti to vlastne hovorím."

„Som rada, že mi to hovoríš. Vieš, ako sa vraví tomu pocitu, že všetko kazíš? Dospievanie."

„Asi máš pravdu."

„Dobrým znakom je, že ti na tom záleží. Znamená to, že sa aspoň snažíš. Musíš však dať priestor aj vlastným snom a predstavám."

„O čom snívaš ty?"

„Chcem prosto žiť."

„Žiť naplno?"

„Aj to," zaváha.

„Čo ešte?"

„Chcem sa stať architektkou."

„Prečo práve architektkou?"

„Budeš si myslieť, že som trápna," usmeje sa zahanbene.

„Určite nie."

„Nie, naozaj! A budeš mať pravdu. No, čo ja viem… Fascinuje ma predstava, že vytvorím niečo, čo po mne zostane a bude stáť aj dlho po tom, ako odídem zo sveta. Páči sa mi, že to, čo ja vymyslím, vydrží celé roky, desaťročia, možno ešte dlhšie."

„Okej, tak toto bola tá *najmenej* trápna vec, akú si dnes večer povedala. Podľa mňa nechápeš, čo znamená slovo *trápna*."

Kate sa zasmeje a ťukne do mňa plecom. „Prestaň."

„Myslím to úplne vážne. Oficiálne ti zakazujem používať slovo *trápny*."

„Nemôžeš mi to zakázať."

„Dobre, možno nie zakázať, ale aspoň naň uvrhnúť moratórium."

„Si si istý?"

„Hej, minimálne dva týždne nemôžeš použiť slovo *trápny* v akejkoľvek forme."

„Hmm, to sa ešte uvidí."

„Prepáč, ale nariadil ti to Rečový výbor."

„Podávam odvolanie."

„V poriadku, vaše odvolanie berieme do úvahy."

„Prečo mám pocit, že Rečový výbor má iba jedného člena?"

„Výbor neposkytuje dôverné informácie o svojich členoch."

„To ma vôbec neprekvapuje."

„Riadi sa prísnymi pravidlami." Pokrčím plecami, priložím si fľašu k perám, ale je už úplne prázdna.

„To si fakt zabil," zhodnotí.

„Dobre si mi nahrávala."

Pokrúti hlavou. „Teraz si na rade ty."

„Ako to myslíš?"

„O čom sníva Jack King?"

„Fakt čakáš, že po tvojom prejave niečo poviem?"

„Aspoň to skús."

„Dobre, počkaj, premyslím si to." Odkašlem si a tlesknem rukami. „Takže… rád by som niekedy napísal knihu. Alebo aj dve." Zasmejem sa sám na sebe, lebo keď to poviem takto nahlas, pripadá mi to úplne absurdné. Keby steny vedeli rozprávať, vo vzduchu by sa potichu nieslo *lenvosne, lenvosne*.

Kate ani nemihne kútikmi. „Aké knihy?"

„Asi romány. Pre tínedžerov."

„Prečo práve pre tínedžerov?"

„Poviem ti to, ale pamätaj, že nesmieš použiť slovo *trápny*…"

„Vysyp to už."

„Okej. Vždy som rád čítal, no o ľuďoch, ako som ja, sa vo veľa knihách nepíše. Podľa mňa si každý človek zaslúži knihu, ktorá stelesňuje jeho príbeh. Okej, už sa môžeš smiať."

„Prečo by som sa mala smiať? Ty asi veľa premýšľaš, však?"

„Presne tak, rád všetko neprimerane analyzujem."

„Haha, ja tiež. Priveľa času trávim sama s myšlienkami."

„Majú šťastie."

„Kto má šťastie?"

„Tvoje myšlienky. Lebo s tebou môžu tráviť kopec času."

„Dobre, tak *toto* bolo trápne," pokrúti hlavou, no pozrie na mňa takým pohľadom, že sa mi na moment zdá, že ma ide pobozkať. Predstavím si, aký by to bol pocit – cítiť Katine pery na svojich. Chvíľu som asi úplne mimo, lebo sa spamätám až na to, že mi pred tvárou lúska prstami. „Zem volá Jacka. Zem volá Jacka."

„Hm? Čo si hovorila?"

Láskavo sa usmeje. „Viem, že už je neskoro, ale pýtala som sa, či sa tvoja kamoška dostala domov."

„Moja kamoška," zopakujem ako ozvena.

„Tvoja najlepšia kamoška, o ktorej si básnil pred pár hodinami? Jediná láska tvojho tínedžerského života?"

Pozriem sa na oblohu. Naozaj sme sa rozprávali celú noc? Ani neviem, kedy mesiac vystriedalo ohnivooranžové slnko plápolajúce nad našimi hlavami.

„Hej. Vrátila sa na intrák a išla volať s Frannym."

„Franny je jej frajer?"

Prikývnem.

„A tvoj *druhý* najlepší kamarát?"

Opäť prikývnem.

Zopne ruky. „Dobre, mám pre teba poslednú otázku z cyklu ‚môžu byť Kate a Jack niečo ako kamaráti?', dobre?"

„Počúvam," ubezpečím ju a otočím sa k nej.

„Ktorý *Krstný otec* je najlepší?"

„Fíha, to je ťažká otázka."

„Vôbec nie."

„Ale je, pretože som nevidel…"

„Ktorý si nevidel?"

„Ani jeden."

Pozrie na mňa, akoby som práve povedal, že Mesiac neexistuje.

„Žartuješ? Najbližšie si ich všetky pozrieme, Jack Attack," sľúbi.

„Len povedz kedy a kde."

„Ešte neviem kedy," odvetí, „ale bude to niekedy v budúcnosti u mňa doma."

Neviem sa dočkať budúcnosti.

Z domu spoza nášho chrbta sa ozve šuchot. Ktosi práve vkročil do kuchyne, odsúva stoličky, otvára skrinky a vyberá z nich riad.

„Poďme dnu," Kate sa zrazu postaví.

„Ty poznáš domácich?" čudujem sa.

„Vstaň a poď za mnou."

Nasledujem ju do kuchyne. Všade sú porozhadzované plastové poháre, rozšliapnuté syrové chrumky a obaly od všeličoho možného. Na stoličke je rozvalené dievča s blonďavo-modrými strapatými vlasmi. Pred sebou má položenú misku s cereáliami. Chudý chalan v okuliaroch s čiernym plastovým rámom má takmer celú tvár ponorenú do svojej misky. Obaja sa na nás pozrú.

„Kto ste?" opýta sa dievča s plnými ústami, no znie skôr pobavene ako vystrašene.

„Sme hrozne hladní," ozve sa Kate a siahne rukou po škatuli s cereáliami. „Mohli by sme sa u vás najesť?"

„Mohli," odvetí chudý chalan a zotrie si mliečne fúzy. „Froot Loopsov je dosť pre všetkých."

Zrazu sa pred nami objavia dve misky a polievkové lyžice a ja si pomyslím, *Kate, kde si bola doteraz? Čo mám urobiť, aby si zostala pri mne?*

Po raňajkách skončíme v aute, ktoré, podľa Katiných slov, patrí jej spolubývajúcej. Nikam však nejdeme, iba v ňom sedíme a púšťame si hudbu z mobilov. Kate sa zdá rozkošné, že som posadnutý hiphopom z deväťdesiatych rokov, a púšťa mi kapely, o ktorých som nikdy nepočul. Asi ani nikto iný, ale to nevadí, lebo má ozaj dobrý vkus.

„Si divný," vyhlási zrazu.

„Ó, ďakujem," vybuchnem do smiechu. „To poteší."

„Myslím to ako kompliment, hlupáčik. Si milo divný."

„Keď milo, tak som rád."

„Môžeš byť veľmi rád, Jack Attack."

Zrazu sa mi jej hudba páči ešte viac.

„Ako si predstavuješ seba o desať rokov?" opýtam sa jej, kým sa hrabe v pesničkách a premýšľa, ktorú mi ešte pustí. „Kde chceš byť a čo chceš robiť?"

„Ty si fakt posadnutý budúcnosťou," usúdi.

„Nechaj ma hádať – si jedno z tých dievčat, ktoré neznášajú plánovanie, milujú spontánnosť a nečakané zvraty?"

Poviem to zo žartu, ako väčšinu vecí, ktoré sme si za túto noc o sebe prezradili, no s týmto vtipom som to asi trochu prehnal.

Vypne motor a natiahne sa za kľučkou. „Potrebujem ísť na vzduch."

„Prepáč, nechcel som…" No Kate je už vonku a sedí na zadnom nárazníku. Pomaly si k nej prisadnem. „Si v pohode?"

„Zvláštne, nie? Dýchame ten istý vzduch, ako všetci ľudia, ktorí kedy žili. Kráľovná zo Sáby, Anna Franková, Rosa Parksová… Prichádzame na svet a umierame, no vzduch zostáva stále ten istý."